

Lovforslaget fundet Anledning til at stille bestemte Ændringsforslag. De ville se, at vi anse det for tilstrækkeligt her at forbeholde vor Stilling i Anledning af, at der atter i Aar stilles Forslag, som medføre Stigning i de militære Udgifter, uden at der samtidig stilles Forslag om tilsvarende Besparelser. Jeg skal derfor ikke her tale om Finanslovsforslagets Enkeltheder, men jeg kan, særlig efter hvad der er blevet udtalt af den ærede Ordfører, ikke undlade at føje et Par Ord til den meget kyndige og meget grundige Udvikling, som det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (Madsen-Halsted) har givet angaaende det for Hæren vigtige Forfremmelsesspørgsmaal.

Min Anskuelse i den Henseende er, hvad jeg tidligere har sagt, at Valgforfremmelsen, saaledes som vor Hærlov hjemler den, er en god Bestemmelse, og at en forstandig og retfærdig Anvendelse af den er nyttig for Hæren og Folket, men at, hvad jeg ogsaa tidligere har tilladt mig at sige og vedvarende mener, den Brug, der er gjort af den, særlig i de sidste Par Aar, gaar ud over alle Bredder og har været til stor Skade for Hæren og derved for Befolkningen. Det er ingenlunde saadan, som den ærede Ordfører henkastede, at det er Officershensyn, som her gøres gældende, tværtimod, Indvendingerne mod det anvendte Valgsystem fremkomme paa Grund af Interesse for Hærens Dygtighed, og der er ikke Tvivl om, at der her er brugt en Fremgangsmaade, som ikke alene aabner Døren for, men ogsaa har aabnet Døren for Kammerateri og Klikevæsen, og derved skader man i allerhøjeste Grad den individuelle Dygtighed i en meget stor Del af Hærens Officerskorps, og derved svækkes den hele Hær. Nu siger den ærede Ordfører, at han undrer sig over, at en saadan Anskuelse er bleven gjort gældende af mig. Det træffer sig saa mærkeligt, at det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds i sit fyldige Foredrag og efter de Undersøgelser, han har gjort, til min store Forundring er kommet til at fremdrage et Ændringsforslag af mig til Hærloven af 6. Juli 1867, som er baaret af den samme Tankegang, som jeg den Dag i Dag gør gældende. Den ærede Ordfører maa dog deri se en Smule Bevis for, at jeg staar paa de Anskuelser, som altid have været mine.

Naar han saa nærer Tvivl om, at disse Anskuelser ere demokratiske, kan man dertil sige mange Gange Ja og Nej, men der er dog en Kendsgerning, som jeg

henleder den ærede Ordførers Opmærksomhed paa, og det er, at da nylig en demokratisk Krigsminister fik Styret i Frankrig, nemlig General Picquart, var det første Skridt; han gjorde: at sikre Hæren imod den Misbrug af Valgforfremmelser, som var gjort gældende af Bloc'ens Krigsminister. Det var netop det samme, som jeg har været Lægmandsordfører for her. Det er ikke en udemokratisk, men netop en demokratisk Minister, som der praktisk er Talsmand for disse Anskuelser.

Det ærede Medlem vilde have foretrukket, sagde han, at vi vare blevne ved den Omtale deraf, som skete ved 1ste Behandling. Vi kunde ogsaa gerne være blevne derved, ifald Forsvarsministeren havde givet de Oplysninger, som vi ønskede, og for vor Gruppes Vedkommende var det ikke andet end det ganske simple og naturlige Forhold, at vi spurgte, hvormeget der i 1906 var foretaget Forfremmelser udenfor Aldersorden, og hvor mange der ved hver af disse Forfremmelser vare forbigaaede. Det er den første Del af Stykket under Nr. 169 i Betænkningen, der omtaler dette. Det var den naturligste Sag af Verden, at vi stillede det Spørgsmaal, og havde vi faaet Oplysningerne, kunde vi ogsaa, hvis den ærede Ordfører havde foretrukket det, have forskaanet ham for en Gentagelse af Debatten. Men vi fik ikke de Oplysninger. Den højtærede Forsvarsminister gav en Oplysning, som vi ogsaa med lidt Ulejlighed kunde have skaffet os selv, nemlig, hvor mange Forfremmelser udenfor Aldersordenen der var sket, men han meddelte intet om og vægrede sig ved at meddele, hvor mange der ved disse Forfremmelser ere forbigaaede, en Oplysning, som det af andre end Regeringskontorer vilde være meget vanskeligt at tilvejebringe, og det er klart nok, at det er kun denne, der giver den førstnævnte Oplysning sin fulde Betydning. Forsvarsministeren vilde imidlertid ikke meddele denne Oplysning, i øvrigt til mere Skade for den højtærede Forsvarsminister end for os, men Faktum er, at han ikke har villet meddele den, og deraf følger ganske naturligt, at denne Sag bliver Genstand for Forhandling ogsaa ved denne Lejlighed.

Forsvarsministeren (J. C. Christensen):

Maa jeg til det ærede Medlem (Krabbe), der sidst talte, sige, at det er mig ubekendt, at jeg har vægret mig ved at give Oplysninger af den Art, han ønskede. Naar jeg ikke har givet skriftlig Oplysning